

Հրայրներ կ'ուզեմ ես, ա՛խ, կ'ուզեմ ես սէր, հաւասք կ'ուզեմ, հաւասք,
Ինչպէս վայրագ պատերազմիկը՝ վերերու անձկակաւոս.

Կ'ուզեմ տեսնել, թէ իսկ լինին պարտախններս աներկեան,
Իմ գեղեցիկ աղուոր արեանս ապաժուծելը իմ չորս դին:

Ձեռքին ներքեւ, որ կը բռնէ ողորմութեանց ոսկին փարբամ,

Ապրիլ, ըզգալ իմ անձին մէջ ալեկոծմունքն ուկիանի,

Պըրկել — սարսուռ կըսած ամբողջ — պըրկել քնարը, քնարը միսին.

Ու հրատչոր բընարն ի՛նչպէս կը նարնատէ իրեն լարերն:

Վասընգի ես տառապելու գինովութիւնն ունիմ կըրակ,
Եղբայրն եմ մեծ այն ջանքերուն, որոնց բոցն հովը կ'ալօրէ.

Եւ որ վէտ վէտ արիւնելով իրենց հոգւոյն ծիրանիներն,

Իրենց մեռած պանուն իրենց էն աղուոր հուրքը կ'արձակեն:

Թրգմ. Թ. Ե. Գ.

ALBERT SAMAIN

Թ Ե Ր Ա Փ Ն Ե Ր Ո Ւ Ն

Ո՛վ քերափներ, հսկեցէ՛ք իմ նորաւէն տընակիս
Ուր յուսընկան ստուերին պարովը մե՛ղմ կը յածի,
Անոր անհո՛ւն երազին ես քմարտէն ալբեցի
Խունկի վընի՛տ բուրձառով՝ երիտասարդ իմ հոգիս...

Կը կանչեմ ձեզ աղբիւրի՛ն ուրախաւէտ իմ կեանքիս,
Եւ բաժակին արբեցման զոր իմ սրէ՛ս լեցուցի,
Անա՛ ծաթե՛ր է նորէն ձեր օրհնութեան մէջ ինձի
Խարտեաւ արեւը ջերմիկ հին ծաղկալիք հասակիս...

Ա՛լ գիտեմ որ այսե՛ղ էք, շուրջս, ամէն առաւօտ,
Եւ մըքքընաղն իրիկուան ձեզ կը խմբէ նրագին մօտ
Որուն պլպլումն հեռուէն յոյսի բո՛ց է ժպտագին...

Ո՛վ քերափներ, եթէ մանր ձեր շունչէն պիտի գայ,
Այնքան աղուոր ու սրտում գերդ աւնային յուսընկայ,
Ինձի տալի՛ք այն ասեմ առաջնութիւնն հրաժեշտին...

ԱՐՄԷՆ ԵՐԿՍԹ